

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் இவர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம்.

* கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரிநதி பாயப்பெறுதலால் ஒப்புயர்வற்ற தூய்மைபெற்ற சோழவளநாட்டிலே ராஜகரங்களைந்தனாள் ஒன்றாய், தரும வர்மா வென்னும் செம்பியனுக்குக் குமாரியாய் நீளாதேவி அவதரித்த இடமான உறையூரிலே, துர்மதி வருஷத்தில் கார்த்திகைமாதத்து ரோஷிணி நக்சத் தத்திலே திருமாலினது ஸ்ரீவத்ஸத்தின் அம்சமாய் ஒருவர் ஓர் அந்தணானது கழனியிலே நெற்பயிர்க்கதிரில் அவதரித்தார்.

பிறவாதுபிறந்த அத்தெய்வக் குழந்தையை அவ்வூரிற் பஞ்சமசாதியிற் பாணர்குலத்துப் பிறந்தானொருவன் பார்த்து நல்வினைப்பயனென்று மகிழ்ந்து எடுத்துக்கொண்டுபோய், மலடுதீர்த்து, மருவியகாதல் மனையாளுந்தானுமாக, பசு விற்பால் முதலிய பரிசுத்த ஆஹாரங்களையே கொடுத்துப் போஷித்துவந்தான்.

அங்கனம் வளர்ந்த இவர் திருமாலருளால் தோன்றியவராதலால், இயற் கையிலே உலகப் பற்றற்று எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகட்டுத் தம் மனத்தை மதுகரமாகியதுமன்றி, தாம் புகுந்த குலத்துக்கு ஏற்ற யாழ்ப் பாடலிலும் தேர்ச்சிபெற்று அதனால் பாணர் என்றே போர் கூறப்பட்டு, நாரத பகவான்பேரால் ஞானவைராக்கியங்களை ஸங்கீத ஸாமர்த்தியமும் முதிர்ந்து நின்றார்.

இவ்வாறிருக்கையில் விஷ்வக்ஸேநர் ரஹஸ்யமாக எழுந்தருளி இவர்க்குத் திருவிஸ்சினை ஸாதித்துச்சென்றார்.

அதனால் மஹாபாகவதோத்தமராகிய இவர் ரங்கநாதனுக்குப் பாடல்திருத் தொண்டு செய்ய உத்தேசித்துப் புறப்பட்டு, தாம் தாழ்ந்த குலத்தில் வளர்ந்

அமலஞ்சிபிரான்.

தவராதலால் உடையகா வேரிமத்தியிலுள்ள ஸ்ரீரங்கதீவ்யசேஷதரத்தில் அடியிடுதற் குத் துணியாமல் தென்திருக்காவேரியின் தென்கரையில் திருமுகத்துறைக் கெதிரிலே யாழங்கையுமாக நின்றுகொண்டு நம்பெருமானைத் திசைநோக்கித் தொழுது அப்பெருமான் விஷயமாக அநேக தீவ்யகீதங்களை, கண்டமும் கருவியுமொக்க, கேட்பவர் செவியும் மனமும் குளிர, எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்க, கிந்தர கந்தர்வாதியர் வியப்புறப் பாடினர்.

முன்பு திருக்குறுங்குடியில் நாடோறும் பகவத்விஷயமான யாழிசைபாடிக்கையரிகமென்றும் பண்ணின்பயனால் தன்னைச் சரணமடைந்த ஒரு ப்ராஹ்ம சக்ஷஸ்ஸையும் தீசினைதீர்த்து நற்கதி அடைவித்துத் தானும் பிறவிப்பெருங்கடல் கடந்த 'நம்பாடுவான்' என்னும் ஜாதிகண்டாளன்போலவே இவ்விழி குலத்தவரும் பக்கியாற் பரவசப்பட்டு நெஞ்சம் நெக்குருகக் கண்கள் ஆதந்த வருவி சொரிய உடல் மயிர்க்குச்செறிய நாடோறும் வைகறையிலேவந்து இசை பாடாநிற்கையில், ஒருநாள், திருவரங்கச்செல்வனுக்குத் தீர்த்தகைங்கரியஞ் செய்கிற லோகஸாரங்கரென்னும் அந்தணர் தலைவர் தீர்த்தங்கொண்டுவருவதற் குப் பொற்குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பொன்னித்துறையை அடைகையில் அருகிலுள்ள இந்தப் பாணரைப் பார்த்து அருவருத்து 'எட்டச்செல்' என்று பலமுறை பணிக்கவும், இவர் இவ்வுலகத் தொடர்வை மறந்திருந்ததனால் அம்மொழியைச் செவியுறாமல் வானா நின்றிட்டார்.

அச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று முர்க்ககுணமெனக்கருதி அக்கொண்டது விடாமையைக் குலைக்கத்துணிந்த சாதியபிமானம்மிக்க பல ப்ராஹ்மணர்கள் ஓடிவந்து 'போ போ' என்று பலமுறை கூறவும் அது செவியிற்படாமையாற் பாணகுலதிலகர் சிந்தும் பெயராத நிர்சலமாய் இராகம் பாடிக்கொண்டிருக்க, அதுகண்டு அவர்களிற் சிலர் வியந்து 'இவன் ஞானயோகி அல்லன்; காண யோகிபோலும்' என்று நினைத்துப்போக முரட்டுக்குணமுடைய சிலர் 'எப்படி'யும் இப்பொழுது இவனை இடம்விட்டுத் துரத்தாது விடுவதில்லை' என்று வீர வாதஞ்செய்து இவர்களைப் பல கற்களை எடுத்து இடைவிடாது ஒருங்கே எறிய அவ்வன்சிலைகள் இவருடைய மெல்லுடல்மேல் நன்குபட்டிடவும், இவர், பக்தி வயப்பட்டதனால் சிந்தும் ஸ்பர்சரவுணர்ச்சியின்றி, சோனைமாரியாக எழு மேகங் களையுங் கொண்டு இந்திரன் ஏககாலத்திலே பொழிவித்த சிலாவர்ஷத்துக்குச் சற்றும் பின்னிடாத கோவர்த்தனமலைபோலச் சிந்தும் சலியாதிருந்தார். அது கண்டு அமரர்கொண்டோல அனைவரும் அஞ்சி அகன்றனர்.

அப்பொழுது இவரது உடம்பிலும் உள்ளத்திலும் ஈழத்தும் வருத்தங் காணப்படவில்லையாயினும் பக்தர்களது அந்தரங்கத்தில் அமர்த்திருக்கின்ற அரங்கநாதனது திருவுள்ளம் மிகக்கலங்க, திருநெற்றியும் இரத்தப் பெருக் குற்றது.

அதனைநோக்கி அர்ச்சகர் மிகவும் பயப்பட்டுக் கோயிலதிகாரிகளுக்கு அறி விக்க, அவர்களும் இவ்வுற்பாதச் செய்தியை அரசனுக்குப் போகவிட, மந்திரிக

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம்.

னோடு பலவிதமாக ஆராய்ந்தும் அரசன் காரணங்காணாது கவன்று ஸ்வாமி திருவடியிலே பாரத்தை வைத்திட்டான்.

அதற்குமுன்னே ஒருநாள், பிராட்டி பெருமானே கோக்கி 'வெகுகாலமாக நம்மை அநவாத பாவனை பண்ணிவருகிற நம் பாணன் புறம்பே நிற்கப் பார்த்திருக்கலாமோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ததற்கு, எம்பெருமான், வினாவிலே அவரை அருகில் அழைத்துக் கொள்வதாக வாக்களித்திருந்தனன்.

அநந்தரம் அவ்வாறே பிராட்டியின் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றவும் பாணரைப் பெருமைப்படுத்தவும், "பகவத் ப்ராப்திக்கு ஜாதி முக்கியமன்று; பக்தியே அமையும்" என்ற ஸகலராஸ்தர ஸாரப்பொருளை நடத்திக்காட்டவும் திருவுள்ளங்கொண்டு திருவரங்கேசன் லோகஸாரங்கமாமுனிவரது கணலில் தோன்றி 'நமக்கு நல்லன்பரான பாண்பெருமானே இழிவாக நினையாமல் நீர் சென்று தோள்களில் எழுந்தருளப்பண்ணி வாரும்' என்று நியமிக்க, அவர் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திற் கண்விழித்தவளவிலே ஸ்வப்னத்தில் ஸ்வாமி நியமித்ததை நினைந்து அதிர்வித்து, அப்படியே செய்து தாம் பேறுபெறக்கருதி அச்செய்தியை அத்திருப்பதியிலுள்ளார் யாவர்க்குத் தெரிவித்து அவர்களும் உடன்வரச் சென்று திருமுகத்துறையிலே தீர்த்தமாடித் தெள்தவஸ்திர முடுத்துப் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளணிந்து காலேக்கடன் கழித்துக் கரையேறிப் பாணர் வழக்கமாக நிற்கின்ற விடத்துச்சென்று அவர் திருவடிகளிலே ஸாக்ஷ டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு, 'தேவரீசரத் தம்பிடத்துக்கு எழுந்தருளப் பண்ணு வித்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று நம்பெருமாள் அடியேனுக்குக் கட்டளை யிட்டருளினார்' என்று சொல்ல, பாணர்தலைவர் 'நீசனான அடியேன் திருவரங்கப் பெருநகரை மிதித்திடுவோ?' என்று தம் சாதிபிழிவைச் சொல்லி மறுத்திட்டனர்.

அப்பால் முனிவர் 'தேவரீர் மிதித்திடவேண்டா; பெருமாள் பெரியதிருவடியின் திருத்தோளில் எழுந்தருளுதல்போலத் தேவரீர் அடியேனது தோளில் ஏறியருளும்' என்று பிரார்த்திக்க, அதுகேட்டவளவிலே பாணர் அளவிறந்த அச்சங்கொண்டு அதனால் உடல் நடுநடுங்கிச் சொற்குழறி 'மஹாபரிசுத்த மூர்த்தியான தேவரீர் அடியேன் திறத்து இங்ஙனங் கூறவொண்ணாது; பாகவதர் பாதத்திலே தலையை வணக்குதற்கு உரிய யானே இக்கொடுத்தொழில் புரினேன்? இது செய்து பாகவதாபசாரப் படுதலினும் எரிவாய் நசுகத்து அழுந்துவது நலமன்றோ?' என்று நைச்சிய வார்த்தைகள் கூறினார்.

அதன்பின் முனிவரர் பகவந்நியமநத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து 'அது அதிக்ரமிப்பதற்கு உரியதன்று' என்று பகர்ந்து நிர்ப்பந்திக்க, பின்னை வினைப் பாடகர் கடவுளீ கட்டளைக்கு யாதும் மாறு கூறமாட்டாமற் கூப்பியகையராய் அநந்தசயலுக்கே தம்மை அர்ப்பணச்செய்து பாதத்தராய் நின்றிட்டார்.

பின்னர் முனிவரர் பாணநாதரைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு, முக்தனாய்ப் போமவனை ஆதிவாஹீகர் எழுந்தருள் வித்துக்கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்

அமலனாதிபிரான்.

துக்குச் செல்லுமாறுபோலச் சென்று எங்கதானது திருமுன்பே இறக்கவிட்டனர்.

உடனே முநிவாஹகர் [பாணர்], *இருளகற்று மெறிகதிரான் மண்டலத் தாடேற்றி வைத்தேணிவாங்கி அருள் கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வானா அணியரங்கனது திவ்யமங்கன விராஜைத்தைப் பாதாதிகேசம் தேத்திரா தந்தமாகச்சேவித்து அதில் ஆழ்ந்து அதன் அழகை அநுபவித்து அவ்வநுபவாதிகேசத்தைப் பின்புள்ளாரக்கும் சிரதமாக்துதற்பொருட்டு “அமலனாதிபிரான்” என்ற திவ்யப்ரபத்தத்தைத் திருவாங்கமலந்தருளி அதன் இறுதியில்,

“கோண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாய் நென்னுள்ளங் கவர்ந்தானே
அண்டர்கோ அணியரங்க ஸென்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றுன்றினைக் காணுவே”

என்று தமது துணியைப் வெளியிட்டு உலகத்தாரை வாழ்வித்து மிகவும் உகப்போடு நிற்கையில், பெரியபெருமான் அத்திருமோனியோடு அவரை அங்கீகரித்தருளத் திருப்பாணாழ்வார் அனைவருங்காண அப்பிரானது திருவடிகளிலே அந்தர்ப்பசித்துக் காய்ந்த இரும்பு உண்ட நீராழிணர்.

கோபாலன் குழலிசையாற் கோக்களை மகிழ்வித்ததுபோல அக்கோவிந்தனை யாழிசையால் மகிழ்வித்த இவ்வாழ்வார் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருந்தது ஐம்பது வருஷகால மென்பர்.

லோகஸாங்கர் முதலிய பலர் இவ்வாழ்வாரை ஆச்சரித்து நற்கதி பெற்றனர்.

“காண்பனவு முரைப்பனவு மற்றுன்றின்று
கண்ணையே கண்ணரைத்த கடியகாதற்
பாண்பெருமா ளருள்செய்த பாடல்பத்தும்
பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்.”

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

“கார்த்திகையில் ரோகிணிகாள் காண்மினின்னு காசினியர்!
வாய்த்த புகழ்பாணர் வந்துதிப்பால்.—ஆத்தியர்கள்
அன்புடனே தானமல னாதிபிரான் கற்றதற்பின்
நன்குடனே கொண்டாமே நாள்.”

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான் தனியன் உரை.

(பெரியநம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்.)

பொ || சுவாடி உருவநா ஹரிம் ஸபாநம்
செய்ய கவொடி ஹிதா ஹிதாநாநாநா
சுடிஷ்டாநம் நயநயொலி ஹிதாநாநாநா
யொநிஷ்டாநம் சதவெ ஹிதாநாநாநா தம் ||

சுபாதகுட மதுபுய ஹரிம் சபாநம்
மத்யே கவொடி ஹிதாநாநாநா
அத்ரஷ்ட்ருதாம் நயநயொலி ஹிதாநாநாநா
யொ நிச்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம். ||

பதவுரை.

பஃ	{ யாவொரு திருப்பாணாழ்வார்	நயநயொலி	{ விஷயாக ராணாநா	(தமது) திருக்கண்கள் (அப்பெருமானன்றி) மற்றொன்றையும் காணமாட்டாமையை
கவொடி	{ ஹிதாநம்		சுடிஷ்டாநம்	
செய்ய	நடுவில்		நிஷ்டிகாய	அறுதியிட்டருளிஞரோ,
ஸபாநம்	திருக்கண்களார்ந்தருளுகிற		தம்	அப்படிப்பட்ட
ஹரிம்	{ அழகியமணவாளப் பெருமானே		சுநிவாஹ	{ லோகலாபக மஹாமூலியை வாஹகமாகக்கொண்ட திருப்பாணாழ்வாரை
சுவாடி	{ திருவடி தொடங்கித் திருமுடியனவாக		நம்	
உருவநா	(கண்களார்) அதுபவித்து		சதவெ	சிந்திக்கக்கடவேன்.
சுநாஹிப				
ஹிதா	{ மகிழ்ந்த சிந்தையராய்			
கணாநாநா				

* திருவாங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையா லடிவரு
டப் பன்னிகொள்ளுங் கருமணியாகிய சங்கநாதனைக் கண்ணாக்கண்டுகளித்து,
“அமலனாதிபிரா னடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்று தொடங்கி
ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ஒவ்வொரு அவயவமாகப் பாதாதிகேசரந்தம் அதுப
வித்து, இறுதியில் “என்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே”
என்று ‘இவ்வரிய பெரிய விஷயத்தைக் காணப்பெற்ற எனது கண்களானவை

அமலஞாதிபிரான்.

இனி வேண்டுகு பொருளையும் காணமாட்டா' என்று தமது உறுதியை வெளியிட்டருளின திருப்பாணாழ்வானைச் சிந்திக்கக்கடவேன் என்கிறது.

“முநிவாஹும்” என்றதன்விவரம் இவ்வாழ்வாரது வைபவத்திலே விரித்துரைக்கப்பட்டது; அங்கே காண்க.

(திருமலைநம்பி அருளிச்செய்த தனியன்.)

(அதுசீர்க்கழிநெடிவடி ஆசிரியன்ருத்தம்.)

காட்டவே கண்டபாத கமலநல் லாடையுந்தி
தேட்டரு முதரபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ்செவ்வாய்
லாட்டமில் கண்கள்மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்வோழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

முனி ஏறி	{ லோகஸாரங்க முனியின் (தோளின்மேல்) ஏறி	கண்டம்	திருக்கழுத்தம்
தனி புகுந்து	தனியே உள்ளே புகுந்து	செம் உராய்	சிவந்த வாயும்
காட்டவே	{ (அம்முனிவரர்) காண்பித்த படியே கண்டு	வாட்டம் இவ்	சோர்வு இல்லாத
கண்ட	{ ஸேவிக்கப்பட்ட	கண்கள்	திருக்கண்களும்
பாத கமலம்	திருவடித்தாமரைகளும்	(ஆகிய இவற்றோடு கூடிய)	
நல் ஆடை	{ லக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரமும்	மேனி	திருமேனியை
உந்தி	திருநாபியும்	பாட்டினால்	{ பாசங்களின் அநுஸந் தானத்தோடுகூட
தேட்டரும்	கிடைத்தற்கு அரிதான	கண்டு உரையும்	{ ஸேவித்து ஆனந்தித்த
உதர பந்தம்	பொன் அரைநாணும்	பாணர்	திருப்பாணாழ்வாருடைய
திரு மார்வு	பிராட்டி வாழ்கிற மார்பும்	தான்	திருவடிகளை
		பரவினோம்	துதிக்கப் பெற்றோம்.

கீழ்த்தனியனிற் பொருளை விவரிக்கிறது. இத்தனியன் லோகஸாரங்கமா முனிகள் தமது தோளிலே ஏற்றிக்கொண்டு கோயிலுக்குள்ளே சென்று அழகிய மணவாளனுடைய ஸகலாவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும் நன்கு காட்டியருள; “அமலஞாதிபிரான்” என்று தொடங்கித் திருவடிமுதல் ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் ஸேவித்து அதுபவிக்கப்பெற்ற திருப்பாணாழ்வானைத் துதித்தோமென்கிறது.

பாதகமலம்—வடசொல் தொடர். தேட்டரும்—தேடுதற்கு முடியாத—தூர்லாமான—மிகச்சிறந்த என்றபடி. உதரபந்தம்—வடசொல்தொடர்; திருவயிற்றில் கட்டுகிற பொன்னரைநாண். கண்டம்—கண். ... *

தனியன் உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அமலகுதிபிரான்.

இத்திவ்வியப்பிரபந்தம் “அமலனாதிபிரான்” என்று தொடங்கப்பெற்றமை
 யால், முதற் குறிப்பு என்னும் இலக்கணத்தால் இத்துலுக்கு “அமலனாதிபிரான்”
 என்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று; திருட்பல்லாண்டு, கண்ணிநன்சிறுத்தாம்ப
 என்பனபோல.

இத்தியப்ரபந்தத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் அழகியமண
வாளப்பெருமாள்நாயனாரும் மணிப்ரவாள நட்டையில் அருளிச்செய்த சிறந்த
வியாக்கியானங்கள் உள்ளன.

தூப்புல் வேதாந்ததேசிகனும் இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு 'முரிவாஹு
போகம்' என்னும் திருநாமம்பூண்ட ஓர் வியாக்கியானம் இட்டருளியுள்ளார்.
அவர் மற்றைப் பிரபந்தங்களைவிட்டு இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் உரை
வரையவேண்டிய காரணமென்? என்று பலர்க்கு விசித்தினை பிறக்கக்கூடும்;
இதற்கு ஸத்ஸம்பந்தாயம்வல்ல பெரியோர் கூறுமாறு:—தேசிகன், ஜாதிராச
விஷயத்தில் மிக்க விபரதிபத்தியுடையரா யிருந்தவர்; அதானது—நாழந்த
ஜாதியிற் பிறந்த பாகவதேதாத்தமர்களாகிய தொண்டர்கட்குப் பண்டைக்குவம்
நீங்கி [அந்த நிஹீரஜாதி கழியப்பெற்று] அந்தணர்களினும் அவர் மேம்பட்டவ
ராவர், ஜாதி வேறுபடும்—என்று ஸகலசாஸ்திர ஸாரப்பொருளை உள்ளபடி
உரைத்தருளிய பெரியவாச்சான்நிள்ளை, பிள்ளைலோகாசாரியர், அழகியமண
வாளப்பெருமாள்நாயனார் முதலிய ஸதாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு இசை
பீரமல் "நஸூதிபூ ஹவஜகூ விபூலாழ்வதா: ஸூதா: ஸவ-
வணை-ஷு தெஸூதிபூ, யெஹுஹு ஜநாடிநெ=நருத்ரா பகவத்பக்தா
விப்ரா பாகஸதா: ஸம்ருதா: ஸர்வவர்க்கணைஷு தேசுத்ரா: யேஹ்யபக்தா ஜநார்
தநே" என்று பகவத் பக்தியாகிற குணவிசேஷஸ்தஸத்பாவங்களாலே அபக்
ருஷ்ட ஜாதியரை உத்க்ருஷ்ட ஜாதிய வாசகாப்தத்தாலே சொல்லியும், உத்க்
ருஷ்ட ஜாதியரை அபக்ருஷ்ட ஜாதிய வாசகாப்தத்தாலே சொல்லியிருந்தது;
இதடியாக பகவத்பக்தரெல்லாரும் ஏகஜாதியரன்றோ வென்று ம்ருதுப்ராஜனார்
நினைப்பார்கள்.....ஜாதி பெதியாது.....திருஸூராயானாலும் கோத்வங்
கழியாதிதே.....ஸூரா ஹதொ ஜாதெதி-க்யுஷாயா ஸ்வ-ஸூராவா
விநாயக: ஸாஜா க்யுஷிஷு ஹதூநாதிந் சிஷிஷி வஹ: வெஹ்வதெந
ஜாநுதௌ ஸஜாநௌ ஜாநிஸவதௌ ஜாத்யாஹிஸவதௌ ஜாதிகாவெ
ஹிஷிஷிதி—அதோ ஜாதேதர்சிக்ருஷ்டாயாஸ் ஸர்வஸ்யாவா விசாசதா ஸாஜாத்
யம் விஷ்ணுபக்தநாமதி—நந்தகிதழ்வச: ஸவஷ்ணவத்வேதமாந்பத்வம்
ஸமாநம் முகிஸம்பதௌ ஜாத்யாதித்வம் ஸதஸ்ஸாந்யம்முத்திகாலே பவிஷ்யதி"

அமலஞ்சிபிரான்.

என்றிப்படி தமது ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் இருபத்தைந்தாவதான ப்ரபாயஸ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் எழுதிவைத்தார். தாயானவன் மகனால் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவனாயினும் ரஜஸ்வலையாயிருக்குங் காலத்தில் அவன் எப்படி அணுகத் தகாதவனாயிருப்பனோ, அப்படியே நிஹீநவருணத்தில் அவதரித்த ஆழ்வார் முதலிய பாகவதோத்தமர்கள் நமஸ்காரம் முதலிய ஸகல உபசர்ஸைகளும் செய்தற்குரியாயினும் அவர்கள் அந்த ஸார்த்தத்தான் இருக்குமளவும் அத் தகைய உபசர்ஸைகளுக்கு அவர்கள் உரியரல்லர்; அவர்கள் முக்தி பெற்ற பின்புதான் நமக்கு விபேஷமாக கௌரவிக்கத்தக்கவராவர் என்பது தேசிக னது கொள்கையாயிருந்தது. இதனால், நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் அந்த ணர்தலைவரான பூமதூரகவிகள் ஸகலவித பரிசர்ஸைகளும் செய்துகொண் டிருந்தவாற்றிலும் லோகஸாரங்கமாமுனிகள் திருப்பாணாழ்வாரைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு ஸந்திதிக்கு எழுந்தருளினவாற்றிலும் தேசிகனுக்கு மிக்க ஸம்மய விபர்ப்பயவுணர்ச்சி நெஞ்சிற் குடிக்கொண்டிருந்தது. இக்காலத்தில் நாலெழுத்துக் கற்றவாறே ஸர்வஜ்ஞபாவனைகொண்டு காலையாடை யுடுத்து பாகவத வேஷநாரிகளாய் அஹங்காரமொன்று தவிர வேறொன்று மறியாதா ராய், ப்ராஹ்மண தூஷணமே யாத்திரையாக இருக்கின்ற தொண்டரிற் கெட்ட இண்டர் விஷயமாகக் கூறவேண்டுங் கூற்றுக்களைத் தேசிகன் மெய்யடியார்களிற் சிறந்த ஆழ்வார்கள் விஷயத்திலும் கூறி மஹாபசாரத்திற்கு ஆளாயிருந்து வந்ததுபற்றி எம்பெருமான் திருவுள்ளம் மிகவும் புண்பட்டுக்கலங்கி, “மஹாஜ்ஞாதாலாகிய இவர்க்கு ஸகலசாஸ்திர ரஹஸ்யப்பொருள் உண்மையாகத் தெரியவில்லையே; இவரை ஒரு ஸதாசார்யர் திருவடிகளில் ஆசர்யிக்கச்செய்து இம்மெய்ப்பொருளை இவர் நெஞ்சிற் பதியச்செய்ய வேணும்” என்பதாக எம் பெருமானுக்குப் பேரரசையுண்டாகி அதற்குரிய விரகுகளைச் சித்தித்துக்கொண் டிருக்கையில்,—

அக்காலத்திலே கோயிலில் உபயவேதாந்த க்ரந்தப்ரவசநஞ் செய்து கொண்டு வாழ்ந்தருளாகின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை அதிக திருநகூத்ரபூர்த்தி யாலே திருமேனிதளர்ந்து திருமானிகையிலேயே எழுந்தருளியிருக்க; அவரு டைய சிஷ்யர்கள் ஸகலசாஸ்திர ப்ரளீணர்களாய் ஆங்காங்கு ஸத்ஸம்ப்ரதாய வரித்த விசேஷார்த்தங்களை உபத்பலித்துவருகையில், தேசிகன், அவ்வர்த்தங் கள் தம் திருவுள்ளத்துக்கு இசையாமையாலே ஒவ்வொரு அர்த்தத்திலும் குசோத்யங்கள் செய்துகொண்டிருக்க; அவர்களும் அவர்க்குத் தினவடங்க விடையளித்தும் அவர் தெளிவக்கொணையாமலே அவர்கள் பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளிலேசென்று இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிள்ளையும் மிகவும் திருவுள்ளம் நொந்து, “நம் தர்சனத்திலே இத்துப்புற்பிள்ளை ஒருவர் மாத்திரம் இங்ஙனே மதிமயங்கி அபார்த்தங்கள் விளம்புவதே! இவரைச் சீர் திருத்த எம்பெருமான் தான் அருள் புரியவேணும்” என்றிங்ஙனே பவ்வற்றைத் திருவுள்ளத்திலே நினைத்தருள, ஏற்கனவே தேசிகனை ஸதாசார்யர் திருவடிக

உரையின் அவதாரிகை.

எனிலே ஆராயிப்பித்து வாழ்விக்கவேணுமென்று மனோரதித்துக்கொண்டிருந்த எம்பெருமான் அன்றிரவு தேசிகனுடைய கனவிலே தோன்றி “பிள்ளாய்! உமக்கு இந்த விரவாமித்ர ஸ்ருஷ்டி ஆகாது; ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், ஆழ்வான், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை முதலானோருடைய ப்ரபாவங்களைக் கேட்டறியீரோ? அவர்களுக்குத் தெரியாததொரு ப்ரமானகதி உமக்குத் தெரியுமா? அவர்களெல்லோரும் கெவலாஸ்திரங்கனிற்காட்டிலும் ஆழ்வாருடைய ப்ரத்யக்ஷங்களுக்குச் சேர்ந்திருக்கிற சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரபலமாகையாலே தத்வத்திலும் அதுஷ்டாதத்திலும் காதமுனி முகமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த கட்டளையை உபதேச பாம்பரையாகவே பெற்று அதுவே அணைவர்க்கும் உஜ்ஜீவதமாக உபதேசித்தருள்கின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் அஸூக்தியை ஒழித்துப் புதுவழிகளை விட்டுவிடும்” என்று நியமித்தருள, தேசிகன் திருக்கண்விழித்து ‘தந்யோஸ்மி, க்ருதார்த்தோஸ்மி, அதுக்ருவீ தோஸ்மி’ என்று பலவாறாக ஆரந்தித்துக்கொண்டு, சீழ் தாம்பிளிற நிலைமைக்கு நொந்துகொண்டு கண்ணுங்கண்ணீருமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளிலே வந்து விழுந்து படுகாடுகிடக்கையில், அவரும் அருகிலிருந்த முதலிகளைக் கொண்டு தூப்புல்பிள்ளையை எடுக்கச்சொல்லித் திருக்கைகளாலே அணைத்து, ‘உமக்கிப்படி அதுதாபம் பிறந்தபோதே ஸமஸ்தாபசாரங்களும் கழிந்தன; இனி அஞ்சாதேகொள்ளும்!’ என்று ஆர்வவழிப்பிக்க, தேசிகனும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளிலே திருவிலச்சினையும் விசேஷார்த்தங்களும் பெற்று, ‘அடியேனுக்குத் திருவாராதம் ஸாதித்தருளவேணும்’ என்று பார்த்திக்க, பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் தமக்கு அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அழைத்துத் தம்முடைய கோயிலாழ்வார் திருக்காப்பை நீக்கச்சொல்லித் தூப்புற்பிள்ளையை நோக்கி ‘நீர் போய்க் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒரு எம்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொள்ளும்’ என்று நியமிக்க, தூப்புல்பிள்ளையும் எழுந்திருந்து ஸந்நிதியிலே போய்த் தண்டன்ஸமர்ப்பித்துத் திருக்கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒருவரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு பார்க்குமளவில் அந்தத் திருக்கோலம் திருப்பாணாழ்வாராயிருந்தார்; தூப்புல்பிள்ளை அவரைக்கொண்டு பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருமுன்பேகாட்ட, பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் ‘உம்முடைய நெஞ்சைப் பரிஷ்காரமாகச் சீர்திருத்துகைக்காக எம்பெருமான் இங்ஙனே அருள்புரிந்தான்; ஆகையாலே இவரை நித்யமாக ஆரதித்துக் கொண்டு இவருடைய திவ்யப்ரபந்தமான அமலனாதிரானுக்கு ஒரு வியாக்ஷயானமிடும்; ஜாதிரிபுணமடியாகவந்த அபசாரமெல்லாம் தீயினில் தூசாகும்’ என்று அருளிச்செய்ய, தேசிகன் அந்த ஆசார்ய நியமனத்தைச் சிரமேற் கொண்டு “முநிவாஹநபோகம்” என்ற பெயரால் அமலனாதிரான் வியாக்ஷயானமருளிச்செய்தார்—என்று.

(இவ்வைதிஹ்யத்தில், பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்தாநத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யரைக் கூறுவாருமுண்டு; தேசிகனருளிச்செய்த “லோகார்ய பஞ்சாஸ்த” என்ற ஸ்தோத்ரமும் ஸேவிக்கத்தக்கது.)

அமலனாதிபிரான் - திவ்யார்த்ததீபிகை.

இவ்வைதிவ்யத்தை வடவாசார்ய வகுப்பினர் பெரும்பான்மையர் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றிலர் ; அதிகாரஸங்க்ரஹ மென்னும் தேசிகப்பரந்தத்தில் முதற் பாட்டில் “ நம் பாண நாதன் ” என்றவிடத்திற்கு உரை எழுதியவர்—“ [நம் பாணநாதன்] திருப்பாணாழ்வாராகிற நம்முடைய நாதன் ; ‘ முநிவாஹநன் ’ என்று திருநாமமாம்படியாகவும் ஸ்ரீவைதாந்தாசார்யரென்று திருநாமஞ்சாத்தி யருளிபும் தங்கனிருவரிடத்திலும் பெரியபெருமாள் வ்யாசமோஹஞ் செய்தருளின் இச்சம்பந்தத்தைவிட்டு விசேஷித்து நம்முடைய நாதனென்று அநுஸந்திக் கிறார் ” என்று வரைந்தமையால் இதுகாரணமாகவேதான் முநிவாஹநபோக மருளிச்செய்ததும்-என்கிறார்கள். ஆனால் ஒன்றுண்டு யாமுரைப்பது:—முநி வாஹந போகமுடிவில் தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கும் “ காண்பனவு முரைப் பனவும் ” என்றபாட்டில் “ நாண் பெரியோமல்லோம் நாம் நன்றுந்தீதும் நமக் குரைப்பாருளரென்று நாடுவோமே ” என்றருளிச் செய்திருக்குமாற்றை நன்கு ஆராய்ந்தால், நெஞ்சையும் மத்யஸ்தநிலையையிற் செலுத்திப் பார்த்தால் உண்மைவிஷயம் உள்ளத்தேபுகும். நிற்க.

இத்திவ்யப்பரந்தத்தில் முதல் மூன்றுபாட்டுக்கு முதலான அக்ஷரம் அ-உ ம ஆகையால் மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தின் முதல் ௧0 இறுதியானவை என் னும் ரஹஸ்யம் உய்த்துணரத்தக்கது. *

அமலனாதிபிரான் அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த
வீமலன்*விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்*
நீமலன்நின்மலன் நீதிவானவன் நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்*திருக்
கமலபாதம்வந்து என்கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றதே. (க)

அமலன்	பரிசுத்தனாய்			ஆசிரிப்பார்க்கு அரியனா
ஆதி	ஜகத்காரணபூதனாய்	நீமலன்		யிருக்கையாகிற குற்ற
பிரான்	உபகாசனாய்			மற்று, ஆசரித பாரதந்
என்னை	(இழிஞ்சுலத்தவனான) என்னை			திரியத்தை வெளியிட்டு
				நிற்குமவனாய்
அடியார்க்கு	{ (தனது) அடியவர்களான பாகவதர்களுக்கு	நின்மலன்		{ அடியாருடைய குற்றத்தைக்
ஆள்படுத்த	ஆட்படுத்தனையாலே வந்த			காண்கையாகிற தோஷ
வீமலன்	சிறந்தபுகரைபுண்டயனாய்			மில்லாத வன்மைனாய்,
விண்ணவர்	{ நித்யனூரிகட்குத் தலைவனா	நீதி வானவன்		{ சேஷசேஷி முறைவழுவாத
கோன்	{ யிருந்தவைத்து			படி நியாயமே செவ்வும்
	(ஆசரிதர்கட்காக)	நீன் மதிள்		நிலமாண் பாம்பதத்துக்கு
விரை ஆர்	{ பரிமளம் மிக்க சேரலைகளை			கிரவாஹகனாய்
பொழில்	{ புடைய	அரங்கத்து		
வேங்கடவன்	{ திருவேங்கடமலையில் வந்து	அம்மான்		{ கோயிலிலே (கண்வளர்ந்
	{ தங்குமவனாய்			{ தருளுகிற)
				{ ஸ்வாமியான அழகிய
				{ மணவாளனுடைய

க. அமலனாதிபிரான்.

திருக் கமல பாதம்	திருவடித்தாமரைகளானவை	என் கண்ணின் உள்ளன ஒக்கின்றதே	என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தன போலிரா கின்றனவே.
---------------------	----------------------	---------------------------------------	---

வந்து தானேவந்து

கருத்து:—பெரியபெருமான் திருவடிகளிலமுது மேல்விழுந்து தம்மைப் பாவசமாக்கியவாறு கூறுகின்றார், இதில். அமலன், விமலன், நிமலன், நின்மலன் என்ற நான்கு சப்தங்களுக்கும் பொருள் ஒன்றே; தாத்பர்யபேதம் மாத்திரம் கொள்ளவேண்டும். பரமநிலைகரான தாம் ஸந்திதிக்குள்ளே புகுவதனால் பெருமாளுக்குப் பெருத்த அவத்யம் உண்டாயிடும் என்று அஞ்சியிருந்தவர். அந்த ஸங்கை தவிர்த்தமை தோற்ற அமலன் என்கிறார். ஹேயப்ரகிபடன்—ஹேயவஸ்துஸம்பந்தத்தால் தனக்கொரு கெடுதி விளையப்பெருதவன் என்கை.

தமது சிறுமையை நோக்காதே தம்மைப் பாகவதர்க்கு ஆட்படுத்தி ஒரு சீரிய பொருளாக ஆக்குகையாலே எம்பெருமானது திருமேனியிற்பிறந்த ஒரு விலகாண தேஜஸ்ஸை அதுபவிப்பார் விமலன் என்கிறார். தன்னுடைய ஸ்வம்மான ஒரு சரக்கு மிக்க சிறப்புப்பெற்றால் ஸ்வாமியின் மேனி ஒளிபெற்றுத் தோன்றுமன்றோ.

பிரமன் சிவன் முதலானோரும் அஞ்சி அணுகவேண்டும்படியான ஐய்வரியம் மிகுந்திருக்கச்செய்தேயும் + குறும்பறுத்த நம்பிக்குக் கூசாதே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணலாம்படி தனது சச்வரச்சுணையாகிற ஆசாயணவிரோதி தோஷத்தை மறைத்து “கலுக்கவாராய் நாவிலா தவழிதி—அர்ச்சகபராதி நாகிலாத்மஸ்திதி:” என்றபடி அடியார்க்கு எளியனாயிருக்குந் தன்மையை வெளியிட்டு நிற்குமவன் என்பார். நிமலன் என்கிறார். நின்மலன் என்றது—அடியார்களுடைய குற்றங்களைக் காண்கையாகிற குற்றமில்லாதவன் என்றபடி. அடியார் குற்றங்களைக் கண்டாலும் அவற்றை போக்யமாகக் கொள்ளுமவனிறே எம்பெருமான்.

முதலடியில், ஆதி என்றவிடத்துக்கு வியாக்கியான மருளிச்செய்யா நின்ற தேசிகன், “இக்காரணத்வமும் மோகா ப்ரதத்வமும் சத்ர சாமரங்கள்போலே ஸர்வலோக ஸரண்யனுக்கு விசேஷசிஹ்நங்கள்” என்று அருளிச்செய்திருப்பதைக் கண்டுவைத்தும், ஜகத்காரணத்வத்திலும் மோகா ப்ரதத்வத்திலும் பிராட்டிக்கும் ஸாக்ஷாத் அந்வயமுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்!.

லோகஸாரங்கமாமுனிவரின் திருத்தோளின்மேல் ஏறின திருப்பாணாழ்வார் போஷித்வத்தைக் கொண்டாடினாரேயொழிய போஷித்வத்தைப் பாராட்டவில்லையே; அப்படியிருக்க “அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்தவிமலன்” என்றது எங்ஙனே? என்று ஸங்கைபிறக்கக்கூடும்; போஷித்வத்துக்குத் தகுதியாகத்

+ இக்கதை ஸ்ரீவேங்கடாசல மாத்ராத்மியத்தில் விசதம்.

அமலஞாதிபிரான் - திவ்யார்த்ததீபிகை.

திருவடியிலே யிருக்கவேண்டிய திருத்துழாய் திருமுடிமேலேறியிருந்தால் அவ்வளவாலே அதன் ரேஷத்வம் குறைபடாதன்றோ; அதுபோலக் கொள்க.

பின்னே திருநறையூரையரைச் சிலர் “பெரியபெருமானே அனுபவிக்க இழிந்த இவ்வாழ்வார் திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் போவானேன்?” என்று கேட்க; “ஆற்றிலே அழுந்துகிறவன் ஒருகாலேத் தரையிலே ஊன்றினால் பிழைக்கலாமோ என்று கால்தாழ்க்ருமாபோல, இவரும் பெரியபெருமானுழ கிலே அழுந்துகிறவராகையாலே திருமலையிலே கால்தாழ்ந்தார்” என்றாராம். “ஒருவனைக் கனிபாடும்போது அவனுடைய வரலாறு சொல்லிக் கனிபாடவேண்டும்; பாம்பதத்தில் நின்றும் ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கித் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப் போலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்றும் திருமலையிலே தங்கியாய்த்துக் கோயிலுக்கு வந்தது; அவ்வரலாற்றைப் பாடுகிறபடி” என்றும் ஒருகால் அருளிச்செய்தா ராம்.

கமலபாதம்—வட சொற்றொடர்.

(க)

உவந்த வுள்ளத்தனும் உலகமளந்தண்டமுற *

நிலந்த நீண்முடியன் அன்றுநோந்த நிசாசரரை *

கவரந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழி லரங்கத்தம்மான் * அரைச் சிவந்த வாடையின்மேல் சென்றதா மெனசிந்தனையே. (உ)

உவந்த உள்ளத்தன் ஆய்	{ மகிழ்ச்சியோடு கடைய மனத்தையுடையனாய் கொண்டு	வெம் சனை	கொடிய அம்புகளை யுடைய
உலகம் அளந்து	{ மூவுலகங்களையும் அளந்து	காகுத்தன்	இராமபிரானாய்,
அண்டம் உற	{ அண்டகடாஹத்தனவுஞ் சென்று முட்டும்படி	கடி ஆர்	மணம் மிக்க
நிலந்த	உயர்த்தியை அடைந்த	பொழில்	சோலைகளை யுடைய
நீன் முடியன்	{ பெரிய திருமுடியை யுடையனாய்	அரங்கத்து	{ ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனான
அன்று	முற்காலத்தில்	அம்மான்	எம்பிரானுடைய
நோந்த	எதிர்த்து வந்த	அரை	திருவசையில் (சாத்திய)
நிசாசரரை	ராக்காளர்களை	சிவந்த ஆடை யின்மேல்	{ பீதாம்பரத்தின்மேல்
கவரந்த	உயிர்வாங்கின	என சிந்தனை	என்னுடைய நினைவானது
		சென்றது ஆம்	பதிந்ததாம்.

கருத்து:—கீழ்ப்பாட்டில், “திருக்கமலபாதம் வந்து” என்றதும், இப் பாட்டில் “ஆடையின்மேற் சென்றதாமென சிந்தனை” என்றதும் உற்றுநோக்கத் தக்கவை. முதலில் எம்பெருமான் தானாக ஆழ்வாரை அடிமைகொள்ள மேல் விழுந்தபடியும், பிறகு ஆழ்வார் ருசிகண்டு தாம் மேல்விழுந்தபடியும் இவற்றால் தோற்றும், சுன்ற நாகானது தன்கன்றுக்கு முதலில் முலைச்சுவை தெரியாமை

௩. மந்திபாய் வடவேங்கடம்.

யாலே தானே தன்முலையை அதன் வாயிலே கொடுக்கும் ; மின்பு சுவடறிந்தால் நாகு காற்கடைக்கொண்டாலும் கன்று தானே மேல்விழும் ; அப்படியே, திருவடிகள் தானேவந்து போக்யமானவாறு கூறினர் முதற்பாட்டில் ; இதில், தம் முடைய கெஞ்ச சுவடறிந்து மேல்விழுமாறு கூறுகின்றனரென்க.

உலகமளந்த வரலாறு :—மஹாபலியென்னும் அஸுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாட்சி செய்துகொண்டு செருக்குற்றிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமலைச் சரணமடைந்துவேண்டி, அப்பெருமான் குள்ளவடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு கரச்யபமா முனிவனுக்கு அதிதி தேவியினிடம் தோன்றிய பிராமண பரஹ்மசாரியாகி, வேள்வியியற்றி யாவர்க்கும் வேண்டிய அணைத்தையுங் கொடுத்துவந்த அந்த மாவலிபிடஞ்சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தாலாலார்த்துத் தத்தஞ்செய்தநீரைக் கையிலேற்று உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளர்விவளர்ந்து ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையுமளந்து, தாநமாகப்பெற்ற மற்றோரடிநிலத்திற்கு இடமில்லா தொழியவே அதற்காக அவன் வேண்டுகோளின்படி அவனது முடியில் அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினன் என்பதாம். பூலோகத்தை அளந்ததில் அதன்கீழுள்ள பாதாளலோகமும் அடக்கிற்று ; எனவே எல்லா வுலகங்களையுமளந்ததாம். இச்சரித்திரத்தினால், கொடியவரை அடக்குவதற்கும், இயல்பில் அடிமையாகின்ற அனைத்துயிரையும் அடிமைகொள்வதற்கும் வேண்டிய தந்திரம் வல்லவன் என்பது போதரும்.

உலகங்கள்கும்போது அடியாரோடு அஹங்காரிகளோடு வாசியற எல்லார்களையிலும் திருவடியைவைத்து அவர்களை தகயராக்கப்போகிறோமென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கொண்ட உகப்பை வெவியிடுகிறார். உவந்த உள்ளத்தினாய் என்று.

நிசாசரர், காசுத்தன், சித்தனை—வடசொற்கள். நிசாசரர்—இரவில் திரியுமவர்களிறே ராக்ஷஸர்கள். காசுத்தன்—சகுதஸ்தனென்று பாவலித்தி பெற்ற அரசனது குலத்திற் பிறந்தவன் ; (ஸ்ரீராமன் ;) எருதுவடிவங்கொண்ட இந்திரனது முகப்பின் மேலேறி யுத்தஞ்செய்யச்சென்றதனால் இவ்வரசனுக்குக் ககுதஸ்தனென்று பெயராயிற்று. [ககுத-முகப்பு ; ஸ்தன்-இருப்பவன்.]

“நிமிர்ந்தனை முடியன்” என்பதும் பாடம்

(உ)

மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை * வானவர்கள்

சந்திசெய்ய நின்று நரங்கத்தரவி னனையான் *

அந்திபோல் நிறத்தாடையு மதன்மேலயனைப் படைத்ததோரேழில் *

உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத் தின்னுயிரே.

(௩)

அமலனாதிபிரான் - திவ்யார்த்ததீபிகை.

மந்தி	குரங்குகளானவை	அந்தி போல்	செவ்வானம்போன்ற
பாய்	{ ஒரு கிளையில் தின்றும் மற்றொரு கிளையில்) பாயப்பெற்ற	கிறத்து	நிறத்தையுடைய திருப்
		ஆடையும்	பீதாம்பரமும்
வடவேங்கடம்	{ வடதிசையிலுள்ள திருவேங்கடமென்றும் மா மலை	அதன்மேல்	அப்பீதாம்பரத்தின்மேலே
வானவர்கள்	சித்யஸூரிகள்	அயனை	பிரமனைப்படைத்த
சந்தி செய்ய	{ பூக்களைக்கொண்டு ஆராதிக் கின்றான்	படைத்தது	ஒப்பற்ற அழகையுடைய
		ஓர் எழில்	திருநாபிக்கமலமும்
அரங்கத்து	கோயிலிலே	உத்திமேலது	ஆகிய இவற்றின்
		அன்றோ	மேற்படிந்ததன்றோ
அரவு இன்	{ திருவனந்தாழ்வானாகிற போக்யமான படுக்கையை அணையான்	அடியேன்	என்னுடைய மனஸ்விலே
		உன்னத்து	விளங்குகிற இனிதான
		இன் உயிர்	ஆத்மஸ்வரூபம்.

கருத்து:—“ அடியேனுள்ளத்தின் னுயிர் எழிலுந்திமேலதன்றோ ” என இயையும். இங்கு வானரங்களைக் கூறியது சபலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கூறிய வாரும். * நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையராய் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுகிற கூடாத்தரபல காமிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு வானரங்களே ஒத்த சிதர்சநமாம்.

பரமபதத்திலே கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கிற முக்தரும் நித்யரும் தேரோசுதமான தேஹங்களைப் பரிசுரஹித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வந்து கைங்கர்யங்கள் பண்ண, அவற்றைப் பெறுகைக்காக அங்கே நித்ய ஸந்நிஹிதனாயிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருப்பீதாம்பரத்திலும் திருநாபி கமலத்திலும் என்சின்கை குடிக்கொண்டதென்கை.

‘வடவேங்கடமாமலை நின்றான்’ என்றவுடனே, வருந்தி ஏற வேண்டும்படியான திருமலையும் நம்போன்றவர்க்குப் பரமபதம்போல் அரிதேயன்றோ என்று சிலர் குறைபட, உடனே, ‘அரங்கத்தரவினணையான்’ என்று எளிமையை அருளிச்செய்தபடி.

“அந்திபோல்நிறம்” என்பதற்கு-அடியாருடைய அஜ்ஞானவிருளைக் கழிக்கவல்ல நன்னூனமாசிற ஸூர்யோதயத்துக்குக் கிழக்கு ஸந்தையபோலவும், அவர்களுடைய தாபத்ரயத்தை ஆற்றாதற்கு மேற்கு ஸந்தையபோலவும் இரானின்ற, என்று கருத்துரைப்பர் தூப்புற்பின்னே.

முதற்பாட்டில் ஆதி என்ற அடைமொழியால் எம்பெருமானுக்குச்சொன்ன ஜகத்காரணத்வத்தை இப்பாட்டில் முன்னுமடி நிலைநாட்டுகின்றது போலும்;

“சுயொடிவாஸுஸ்யாஃ தி தயஜிஃசெஹதஸிகா
தி ஸாடிஸா ததம் வாரி திவிதகஸாந விவடயநு”

ச. சதுரமாமதிள் சூழிலங்கை.

வினொந-ஹீவபொ வியிபிவநிபாநஃ ஐமவதஃ
தநநஞ்சுஞ்ஞஹீவாவழிதி விஞ்ஞவபதி நஃ ॥

த்யோதேவா ஸ்துல்யா : த்ரிதயமிதமத்வைதமதிகம்
த்ரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விகடயந் ।
விபோர்நாபீபத்மோ விதிசிவ நிதாநம் பகவத :
ததந்யத் ப்ருபங்கீபரவதிதி ஸித்தாந்தயதி ந ॥

என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவஸூக்தி இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

“சந்திசெய்யநின்றான்” என்றவிடத்து, சந்தி என்பதற்கு ஆராதகம் என்று
எப்படி பொருளாயிற்றென்னில்; சந்தி என்று ஸந்த்யாவந்தனத்துக்குப்பேராய்
யுது ஸ்ரீபகவதாஜஞாய பகவத்கைங்கரபரூபமாகையாலே ‘லக்ஷிதலக்ஷணை’ என்
னும் முறையால் பகவதாராதகத்தைச் சொல்லிற்றுகிறதென்று கொள்ளலாம்.

நின்றான்-வினையாலானையும் பெயர்.

... (௩)

சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக் கிறைவன் தலைபத்து
உதிரலோட்டி : ஓர்வேங்களை யுய்த்தவனோதவண்ணன்*
மதுரமா வண்போட மாமயிலா டரங்கத்தம்மான்* திருவயிற்
றுதரபந்த மேன்னுள்ளத்துள்ளின் றுலாகின்றதே.

(ச)

சதுரம்	நாந்சதுரமாய்	வண்டு	வண்டிகளானவை
மா	உயர்ந்திருக்கிற	மதுரமா	மதுரமாக
மதிள் குழி	மதின்களாலே சூழப்பட்ட	பாட	இசைபாட
இலங்கைக்கு	வங்காகதரத்திற்கு		(அதற்குத் தகுதியாக)
இறைவன்	காதலான இராவணனை	மா மயில் ஆடு	{ சிறந்த மயிலகன் க-த்தாடப் பெற்ற
ஒட்டி	{ (முதல்களின் யுத்தத்தில்) தோந்து ஒழிம்படி செய்த (மதுரநாட்டோரில்)	அரங்கத்து அம்மான்	{ திருவாங்கத்தில் ஏழை தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியு மான ஸ்ரீரங்கநாத ஹடைய
தலைபத்து	(அவனது) தலைபத்தம்	திருவயிறு	{ திருவயிற்றில் சாத்தியுள்ள ‘உதரபந்த’ மேன்னும் திருவாபாணமானது
உதிர	{ (பனங்காய்போல்) உதிரும் படி	உதரபந்தம்	
ஓர்	ஒப்பற்ற	என் உள்ளத்	{ என் நெஞ்சினுள் நிலைத்து நின்று
வேங்களை	கடர்மையான அஸ்திரத்தை	துள் நின்று	
உய்த்தவன்	பிரயோகித்தவனும்,	உலகின்றது	உலகுகின்றது.
ஒதம்	{ கடல்மீப்பான் (குளிர்த்த) வண்ணன்		

கருத்து.—சுலபர் வதங்களைப்பெல்லாம் திரட்டிக் கொணர்ந்து தோத்து வைத்
தாற்போல் செறிவும் திண்மையும் உயர்த்தியமுடைத்தாய் அஷ்டதிக்பாலகர்
களுக்கும் எட்டிப்பார்க்கவொண்ணாத மதின்களாலே சூழப்பட்டிருந்த இலங்

அமலஞாதிபிரான் - திவ்யார்த்ததீபிகை.

கைக்கு அரசனான இராவணனை முதல்நாட்போரில் மிகவும் இளைக்கப்பண்ணி “சசாலசாபஞ்ச முமோசவீர:” என்றபடி-அவன் சளைத்துப்போய் வில்லையும் பொகட்டு ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது நின்றவளவிலே அவன்மேல் இரக்க முற்று ‘அப்பா! இன்றுமிகவும் இளைத்தாய்; இப்போது உன்னை ஒரு நொடிப் பொழுதில் உயிர்தொலைக்கக் கூடுமாயினும் அது தர்மமல்லவென்று விட்டிட்டுடன்; இன்றுபோய் நாளே வா’ என்று சொல்லியனுப்பி, அப்படியே அவன் மறுநாள் மிக வல்லவன்போல வந்து நின்றவாறே ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்து அவன் தலைகளை அறுத்துத்தள்ளின வரலாற்றை அதுஸந்திக்கிறார் முன் இரண்டடிகளில்.

ஒட்டி என்பதற்கு இராவணனையோட்டி என்று பொருள்கொள்ளாமல், ஓர் வெங்கணைவப ஒட்டி என்று பொருள்கூறுவதும் ஒன்று.

ஓதவண்ணன்—கண்டவர்களுடைய பாபத்தையும் தாபத்தையும் கழிக்க வல்ல கடல்போன்று சயாமளமான திருமேனியையுடையவன். திருவயிறு உதரம் என்று புருகத்தியன்றோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; ‘உதரபந்தம்’ என்பது திருவாபரணத்தின் பெயர்; அது திருவயிற்றிற் சரத்தப்பட்டுள்ளமையைக் கூறியிருப்பதாக உணர்க. “ஸரஸ்ஸரொஜஸஜ்யபாபதேகக்ஷணே—ஸரஸ்ஸரோஜஸத்ருசாயதேகக்ஷண:” என்பதுங் காண்க.

“திருவயிற்றுதரபந்தனம்” என்றும் பாடமுண்டு.

(ச)

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து:என்னைத்தன்

வாரமாகி வைத்தான் வைத்ததன்றி யென்னுள்புகுந்தான் *

கோரமாதவம் செய்தனன் கோலறியே னரங்கத்தம்மான்*திரு

ஜரமார்பதன்றோ அடியேனை யாட்கோண்டதே.

(ரு)

பாரம் ஆய	{ பொறுக்கமுடியாத சுமையாயிராகின்ற
பழ வினை	அநாதியான பாபங்களின்
பற்று அறுத்து	{ சம்பந்தத்தைத் தொலைத்து
என்னை	{ (அதனால் பாபம் நீக்கப் பெற்ற) அடியேனை
தன் வாரம் ஆக்கி வைத்தான்	{ தன்னிடத்தில் அன்பு உடையவனாகப் பண்ணி வைத்தான் (ரங்கநாதன்);
வைத்தது அன்றி	{ இப்படி செய்துவைத்தது மல்லாமல்
என்னுள் புகுந்தான்	{ என் றுருதயத்திலும் ப்ரவேசித்து விட்டான்;

(இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தைப் பெறுதற்கு உறுப்பாக, காண்)	
கோரம் மா தவம்	{ உக்ரமான பெரியதொரு தபஸ்ஸை
செய்தனன் கொல்	{ (முற்பிறவியில்) செய்திருப் பேறோ என்னவோ?
அறியேன் அரங்கத்து அம்மான்	{ அறிகிறேனில்லை; ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
திரு ஜரம்	{ பிராட்டியையும் முக்தாஹா ரத்தையும் உடைத்தான
மார்பு அது அன்றோ	{ அத்திருமார்பன்றோ
அடியேனை	நாஸனான என்னை
ஆள் கொண்டது	{ அடிமைப் படுத்திக் கொண்டது.

௫. பாரமாய பழலினை.

அடியார்களைப் பரிந்து காத்தருளவல்ல பெரியபிராட்டியாரும், ஸர்வரக்ஷகத்வத்தை வெளிப்படுத்தவல்ல ஹாரமும் திகழப்பெற்ற திருமார்பின் அழகை என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டதென்கிறார்.

காலமுள்ளதனையும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணினாலும் கழிக்கவொண்ணாத படி வளர்ந்து செல்லுகிற என் தொல்லைத்தீவினைகளை வாஸனையோடுகூட அடியறுத்து அடியேனை நிஷ்கல்மஷனுக்கித் தன்னிடத்தில் பசுதபாதமுடையவனாக ஆக்கிக்கொண்ட மாத்திரத்தோடு நில்லாமல், இத்தனைகாலமாய்ப் பாவங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருந்த என்னெஞ்சை அப்பாவங்களை யோட்டிவிட்டுத் தனக்கிருப்பிடமாக்கிக் கொண்டான் ஸ்ரீரங்கநாதன் என்கிறார் முன் அடிகளில். “கல்லும் களைகடலும் வைகுந்தவானுடும், புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்-வெல்ல, நெடியான் நிறங்கரியா னுள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனதுள்ளத்தகம்” என்ற பெரியதிருவந்தாதிப் பாசரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.

தன்னிட்டைத் தான் ஆளவொண்ணாதபடி நெடுநாளாக ஆக்ரமித்துப் போந்த குறும்பர்களைச் சிற்றத்தோடு ஒட்டித் தூத்திவிட்டு மேனாணிப்புடன் தன் விட்டில் விஜயஞ்செய்கின்ற மஹாராஜன்போல, அடியேனுடைய நெஞ்சை எம்பெருமான் தன்னதாக அபிமானித்து அரியபெரிய காரியங்கள்செய்து வந்துபுகும்படிக்கீடாக நான் எந்த ஜன்மத்தில் என்ன தபஸ்ஸு பண்ணினேனோ தெரியவில்லையே! என்று தடுமாறுகிறார் முன்றாமடியில். “பெண்ணுலாஞ் சடையினானும் பிரமனுமுன்னைக் காண்பான், எண்ணிலாஆழியூழி தவஞ்செய்தார் வென்கிறிற்” என்றபடி-மெய்யே தவம்புரிந்த பெரியோர்களும் இப்பேறு பெறாமல் வருந்திநிற்க, தமக்கு அசிரந்திதமாக இப்பேறு வாய்த்தது தீவ்ரமான தொரு அபூர்வ தபஸ்வரின் பலனாயிருக்கவேணுமென்றும், அத்தபஸ்ஸு தம் முயற்சியால் நிகழ்ந்ததல்லவென்றும், எம்பெருமானே இதற்கு நோன்புநோற்றவன் என்றும் இவருடைய உட்கருத்தாமென்க.

இனி, செய்தனன் என்பதைத் தன்மைவினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் படர்க்கைவினைமுற்றாகக்கொண்டு, இப்படி என் நெஞ்சினுள் புகுவதற்கு எம்பெருமான் உபயகாவேரிமத்தியத்திலே நின்றனென்கொண்டு என்ன கடுந்தவம் புரிந்தானோ? என்பதாக உரைத்தருளின தூப்புற்பிள்ளை விவாக்கியானமும் மிக்க பொருத்த முடைத்தேயாம். அந்த முரிவாஹரதீபாகத்தில், “இது அதிவாதகர்ப்பமாக உத்ப்ரேக்ஷித்தபடி” என்று ஊடே ஒருவரி வரைந்து அச்சிட்டிருப்பது ஆது நிகர்வரின் கைச்சரக்காயிருக்கவருக்கும். ஸ்ரீடியானைப் பெறுதற்கு எம்பெருமான் படுகிறபாடு இப்பிச்சுக்களுக்கு என்ன தெரியும்? அநாவ்ருத்தி ஸூத்ரா ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் “நவவாஜிவாஸாஷஸ்த்யஸங்கல்ப: அத்யந்தப்பரியம் ஜ்ஞாநி கம் லப்த்வா—நச பரம்புருஷஸ்ஸத்ய ஸங்கல்ப: அத்யந்தப்பரியம் ஜ்ஞாநி கம் லப்த்வா” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியில் லப்த்வா என்ற பரமாஸத்தைப் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை திருவடிகளிற் பணிந்து கேட்கப் பெற்ற நம்தேசிகன் திருந்தி உரைத்த இச்சுவடறிவார் ஆர்கொல்?

அமலஞ்சுதிபிரான் - திவ்யார்த்ததீபிகை.

பாரம், கோரம், ஆரம் என்பவை வடசொற்களின் விகாரம். வாரம்—
பஞ்சபாதம். (ரு)

துண்டவேண் பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் * அஞ்சிறைய
வண்ணோழ் போழில்கு ழரங்கநகர் மேயவப்பன் *
அண்டரண்ட பகிரண்டத்தோருமாளில மேழுமால்வரை * முற்றம்
உண்டகண்டங்கண்ட ரடியேனை யுய்யக் கொண்டதே. (க)

துண்டம்	{ ஒரு துண்டாயிருக்கிற (கலாமாத்ரமான)	அண்டர்	{ அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதிவர்க்கங்களையும்
வேண் பிறையன்	{ வெளுத்த சந்திரனை (முடியிலே) உண்டயான சிவனுடைய	அண்டம்	அண்டங்களையும்
ஆயர்	{ (பிச்சையெடுத்துத் திரிந்த) பாதவத்தை	பகிரண்டம்	அண்டாவரணங்களையும்
தீர்த்தவன்	போக்கினவனும்	ஒரு மா நிலம்	{ ஒப்பற்ற மஹாபஞ்சுதிவியையும்
அம் சிறைய வண்டு	{ அழகிய சிறகையுடைய வண்டின்	எழு மால் வரை	{ எழு குலபர்வதங்களையும்
வாழ்	வாழ்த்துகிடமான	முற்றம்	{ சொல்லச் சொல்லாத மற்றெல்லாவற்றையும்
போழில் குழ்	சோலைகள் குழப்பெற்ற	உண்ட	அழுதுசெய்த
அரங்கம் நகர்	நிருவரங்கப்பெருகளிலே	கண்டம்	{ திருக்கழுத்துக்கிடை கண்டர்
மேய	பொருந்தியிராநின்ற	அடியேனை	
அப்பன்	{ ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய	உய்யக் கொண்டது	{ உஜ்ஜீவிப்பித்தது.

ஒருகாலத்திலே, பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது கிரமொன்றைக் கின்னியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என்செய்வது?' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்; என்னைக்குக் கபாலம் திறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதவங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டே வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாரமத்தைபடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயண ழுர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது, அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிச்சை நீட்டி, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம். இவ்வா ளாற்றுமுகத்தால், ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய பாதவத்தை வெளியிட்டவாறு. சர்வவசனென்று பெயருடைய ருத்ரன் கர்மவசனென்பதும், தன்னைத்தான் சாத்தித்துக்கொள்ளமாட்டாத இவன் வேறொருவர்க்கும் திரபேகநாசுகளை மாட்டாநென்பதும், ஸ்ரீமந்தாராயணனை ஸர்வாவிஷ்ட நிவர்த்தகன் என்பதும் நன்கு வெளியாகும்.

எ. கையினூர்கரிசங்கனலாழியர்.

அஞ்சிறையவண்டு என்றது ஞானனுட்பானங்கள் நன்கு அமைந்த ஆசிரியர்களைக் கூறியபடி. பலவகை மலர்களிலுஞ் சென்று அவற்றின் ஸாரமான தேனை அம்மலர்கள் கெடாதபடி கவர்ந்து உண்ணுந்தன்மையனவான வண்டுகளை, பலவகை சாஸ்தரங்களிலும் அலகாவித்து அவற்றின் ஸாரமான தத்துவப்பொருளை அந்நூல்கள் நவிவுபடாதபடி க்ரவித்து அதுபவிக்குந் தன்மையான ஆசாரியராகச் சொல்லத்தக்கது.

சிறகுதள் வண்டிகளின் கமந்ததுக்கு ஸாதநமாவதுபோல் ஐஞாநாதுஷ்டாநங்கள் உன்னதகதிக்கு ஸாதநமாமென்க.

காரணவஸ்தையில் எல்லாக்காரியங்களையும் தன்பக்கலில் உபஸம்ஹரித்துப் பின்பு ஸ்ருஷ்டிக்குமாறு “வெற்றிப்போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட” என்றபடி ஸகலபதார்த்தங்களையும் பிரளயப் பெரு வெள்ளத்தில் நின்றும் தப்பவைத்துத் தன் திருவயிற்றிலே அடக்கினோக்கின பெருநன்றியையும், இப்போதும் தம்மை ஸம்ஸாரஸாகரம் விழுங்காதபடி ஆட்படுத்திக்கொண்ட உபகாராதிசயத்தையும் ஆநந்தமாகப்பேசுகிறார் பின்னடிகளில்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“சந்த்ரனுடைய சுதயத்தைப் போக்கினுனென்றுமாம்” என்று அர்த்தாந்தரமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால் “துண்டவெண் பிறையின்” என்றும் ஒருபாடமுண்டுபோலே.

அண்டம், பஹிரண்டம், கண்டம்-வடசொற்கள். (க)

கையினூர்கரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்

மெய்யனார்*துளபவிரையார் கமழ்கீண்முடியேம்

ஐயனார்*அணியரங்க ஞராலினையிசை மெயமாயனார்*

செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச்சிந்தை கவர்ந்ததுவே.

(எ)

கையின்	திருக்கைகளில்	அணி	அழகுபொருத்திய
ஆர்	பொருந்தியிருக்கிற	அரங்கனார்	திருவாக்கத்திற்
சுரி சங்கு	{ சுரியையுடைய	அரவு இன்	கண்வனந்தருள்பவராய்
அனல்	{ திருச்சங்கையும	அனை மிசை	திருவனந்தாழ்வானுகிற
ஆழியர்	{ தீவீசுகின்ற திருவாழியை	மேய	இனிய திருப்பள்ளியின்
நீள் வரை	{ யும் உடையராய்,		மீது பொருந்திய
போல்	{ பெரியதொரு மலைபோன்ற	மாயனார்	{ ஆச்சரியச் செய்கைகளை
மெய்யனார்	திருமேனியையுடையராய்		புடையாரான
துளபம்	{ திருத்தழாயின் பரிமளம்	செய்ய வாய்	பூரீரங்கநாதருடைய
விரை ஆர்	{ மிகப்பெற்ற (அதனாள்)	என்னை	சிவந்த திருப்பவனமானது
கமழ்	பரிமளியாவினுள்ள	சிந்தை	என்னுடைய
நீள் முடி	{ உயர்ந்த திருவயிஷேகத்தை	கவர்ந்தது	நெஞ்சை
எம் ஐயனார்	{ புடையராய்	ஐயோ	கொள்ளுகொண்டது ;
	எமக்கு ஸ்வாமியாய்		(ஆகந்தாதிசயக் குறிப்பு.)

அமலனாதிபிரான் - தீவ்யார்த்ததீபிகை.

திருக்கங்கு ஆயுதமாகவும் ஆபரணமாகவும் விளங்குகின்ற திருவாழி திருச்சங்குகளையுடையனாய், மாம்ஸசக்து-ஸ்ஸு-க்களான நம்போன்றவர்களும் கண்ணாரக் காணும்படியாகப் பெரிய பச்சைமாமலைபோன்ற மீனையையுடையனாய், அனைவரையும் சூழிக்க விரித்தனாயிருக்கும்படியை விளக்குகின்ற திருத்துழாய்மலை அணிந்துள்ள திருவாழிவெந்தால் அவர்க்கறிக்கப்பட்டவனாய், திருவரங்கத்தில் திருவனந்தார்த்வான்மீது பள்ளிகொள்பவனான அழகிய மணவாளனுடைய கொள்ளைக்கனிபோற் சுவந்த திருவதரமானது என் நெஞ்சைக் கவரிகின்றதே! இதற்கு என் செய்வேன்! என்கிறார்.

எம்பெருமானை முழுக்க அநுபவிக்கப் பாரித்திருக்கையில் இடையிலே நெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டெயிட்டதே அதாம்! இதற்கென்செய்வேன் என் பார் ஐயோ! என்கிறார். “பண்டே நெஞ்சுபறிகொடுத்தவென்னை அரியாயம் செய்வதே! என்று கூப்பிடுகிறார்” என்பர் பெரியவாச்சான்மீனார். “ஐயோ வென்றது-ஆர்சர்யத்தையாதல், அநுபவிக்க அரிதானபடியையாதல், அநுபவ ரஸத்தையாதல் காட்டுகிறது” என்பர் தூப்புத்தீனார்.

சுரி-சங்குக்கு உள்ளதொரு ஸ்கஷணம்.

...

...

(எ)

பரியனாகிவந்த வவுண்ணுடல்கீண்ட-அமரர்க்

கரியவாதிப்பிரா னரங்கத்தமலன் முகத்து-

கரியவாகிப்புடைபரந்து மீளிர்த்து செவ்வரியோடி-நீண்டவப்

பெரியவாயகண்களென்னைப் பேதைமைசெய்தனவே.

(அ)

பரியன் ஆதி	{ மிகவும் ஸ்தூலமான வடிவை யுடையனாய்க்கொண்டு	முகத்து	திருமுகமண்டலத்தில்
வந்த	(பாஹ்லாதனை கலிய) வந்த	கரிய ஆதி	கறுத்த கிறமுடையவையாய்
அவுணன்	{ அஸுரனுன இரணியனுடைய	புடை பரந்து	விசாலங்களாய்
உடல்	சரிந்ததை	மீளிர்த்து	பிரகாசமுடையவையாய்
கீண்ட	கிழித்துப் பெருகட்டவனும்,	செவ்வரி ஓடி	{ செவ்வரி படர்ந்திருப்பனவாய்
அமரர்க்கு	{ பிரமன் முதலிய தேவர்க்கும்	நீண்ட	{ (காதுவரை) நீண்டிருப்பனவாய்
அரிய	அணுகமுடியாதவனும்	பெரிய ஆய	{ பெருமை பெருந்தியவைபுமான
ஆதி	ஐகத்காரணபூதனும்	அக் கண்கள்	அந்தத் திருக்கண்களானவை
பிரான்	மஹோபகராசனும்	என்னை	அடியேனை
அரங்கத்து	{ கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற	பேதைமை	{ உம்மத்தனாகச் செய்தன
அமலன்	{ பாமபாவநனுமாகிய எம்பெருமானுடைய		

எப்போதும் அழகியமணவாளனுடைய திருக்கண்களின் பெருமையையே தாம் வாய்வெருவி, பலரும் ‘இவன் பேயன்’ என்று ஏசும்படியான உன்மத்த

க. ஆலமாமரத்தி னிலேமேல்.

நிலைமையை அடைந்துவிட்டதாக அருளிச்செய்கிறார். “ஏழையராவியுண்ணுமினைக் கூற்றங்கொலோவறியேன், ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோவறியேன், சூழவுந்தாமரை காண்மலர்போல் வந்து தேன்றுங்கண்டிர், தோழியர்கானனைமீர்! என்செய்கேன் துயராட்டியேனே” என்று திருக்கண்களில் சுடுபட்டு நம்மாழ்வார் பட்டபாடு இவரும், படுகிறார் போலும்.

அவுண்ணுடல் கீண்ட வரலாறு:—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமுண்டாகாதபடி வரம்பெற்ற இரணியன், தேவர் முதலியவர்களுக்கும் கொடுமைகள் இயற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்துவருகையில், அவனது மகனான ப்ரஹ்மாதாழ்வான், இளமைதொடங்கி மஹாலிஷ்ணுபக்தனாய் தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலின் அவனது பெயரைச்சொல்லிக் கல்விகற்காமல் நாராயணநாமஞ் சொல்லிவரவே கடுங்கொபங்கொண்ட இரணியன் ப்ரஹ்மாதனைத் தன்வழியில் இணக்குவதற்குப் பலவாறு முயன்றவளவிலும் அங்ஙனம் வழிபடாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்தும் அவன் திருமாலருளால் இறவாதோழிய, ஒருநாள் ஸாயங்காலத்தில் தந்தை மைந்தனைநோக்கி ‘அடா! நீ சொல்லும் நாராயணன் என்பான் எங்கு உளன்? காட்டு’ என்ன; அப்பிள்ளை ‘துணிலும் உளன், துரும்பிலும் உளன், எங்கும் உளன்’ என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் ‘இங்கு உளனோ?’ என்று சொல்லி எதிரில் நின்ற ஒரு தூணைப்புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மனிதரூபமும் சிங்கவடிவமும் கலந்த நரவிலிம்ஹமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வரசற்படியில் தன் மடியீது வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கை நகங்களால் அவன் மார்வைப் பிளந்து அழித்திட்டு ப்ரஹ்மாதனுக்கு அருள்செய்தான் என்பதாம்.

எம்பெருமானது அருள் ஒன்றையே நம்பி அவனுடைய சரணமே சரணம் என்ற உறுதியின்றித் தன்முயற்சியாலே அவனைப் பெறலாம் என்று நினைப்பவர்கள் தேவர்களாயிருப்பினும் அவர்கட்கும் அருமைப்படுவான் எம்பெருமான் என்பார், அமரர்க்கு அரிய என்றார். திருக்கண்களை வருணிப்பன பின்னடிகள். கறுத்த நிறமுடைத்தாதல், விசாலமாயிருத்தல், ஒளிபொருந்தியிருத்தல், செவ்வரிபடர்ந்திருத்தல் [சிறுகொடியோன்ற சிவந்தரேகை ஒடுதல்,] காதளவும் நீண்டிருத்தல் இவை கண்களின் சிறப்புக்குறிப்பா மென்க. பேதைமை - அறிவில்லாமையும், உம்மத்தமும். ... (அ)

ஆலமாமரத்தி னிலேமேலொரு பாலகனாய்*

ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினனையான்*

கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும் முடிவில்லதோரேழில்*

நீலமேனிஐயோ! நிறைகொண்ட தேன்னெஞ்சினேயே.

(க)

அமலனாதிபிரான் - திவ்யார்த்ததீபிகை.

மா	பெரிதான	முத்து	முத்துவடமும் (ஆசிய இவை
ஆலமரத்தின்	ஆலமரத்தினுடைய	தாமமும்	போன்ற பல்லாயிரம்
இலைமேல்	(சிறிய) இலையிலே		திருவாபரணங்கள்)
ஒரு பாலகன்	ஒரு சிறு பிள்ளையாகி	முடிவு	எல்லாகாணமுடியாமல்
ஆய்		இவ்வது	அபரிமிதமாக விளங்கா
			நிற்கப் பெற்றதும்
ஞாலம் எழும்	{ எழுலகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து கோக்கினவனும்	ஓர் எழில்	ஒப்பற்ற அழகையடையதும்
உண்டான்		நீலம்	{ கருநெய்தல் மலர் போன்றதுமான
அரங்கத்து	கோயில்லே	மேனி	திருமேனியானது
அரவு இன்	{ திருவனந்தாத்வானாகிற திருப்பள்ளியின்மீது சாய்ந்தருள்பவனுமான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	என்	{ எனது நெஞ்சிலுடைய
		நெஞ்சினே	
		நிறை	அடக்கத்தை
		கொண்டது	{ கொள்ளுகொண்டு போயிற்று;
கோலம்	அடிகிய		ஐயோ! இதற்கென்செய்வேன்?
மா	சிறந்த		என்கிறார்.
மணி ஆரமும்	{ ரதங்களாற் செய்யப்பட்ட வாராமும்		

தனித்தனி ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் ஈடுபட்டுப்போந்த ஆழ்வார், அவயவியான திருமேனியை அரபவித்துத் தமது நெஞ்சு பரவசமாகப் பெற்ற பெருமையைப் பேசுகிறார் இப்போல்.

ஓர் அவாந்தரப்ரளயத்தில், மாகோபயாகமாக மிகப்பெரிதாய் வளர்ந் திருப்பதொரு ஆலமரத்தின் ஒரு சிறு பசுந்தனிரிலே, தாயும் தந்தையுமில்லாத தொரு தனிக்குழனியாய்ப் பள்ளிகொண்டு ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியருளின திருவரங்கநாதனது ஸகலதிருவாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள கரியதிருமேனியானது எனக்கு ஸைவஸாதித்து என் நெஞ்சினது கரம்பீர்யத்தைக் கொள்ளுகொண்டு போயிற்றே! என்கிறார்.

“ஐயோ!—பசுசைச் சட்டையுடுத்துத் தனக்குள்ளதை யடையக் காட்டி எனக்குள்ளதையடையக் கொண்டானே!” என்பர் பெரியவாச்சாண்டின்னே. “நான் எல்லாவற்றையும் நின்று நின்று அரபவிக்க வேணுமென்றிருக்க, அது பவபரிகரமான என்னெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்வதே! ஐயோ! என்கிறார்” என்பர் அழகியமணவாளப்பெருமான்நாயனார்.

கோலமா மணியரங்களையும், முத்துத்தாமங்களையும், முடிவுஇல்லாத அழகையும், நீலநிறத்தையுமுடைய திருமேனி என்று உரைத்தலுமாம்.

நெஞ்சை நிறைகொள்வதாவது-மோவரிக்கச் செய்கை என்க. நெஞ்சினை-
உருபுமயக்கம். (க)

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாபுவண்ணெய்
உண்டலாயன்-என்னுள்ளம் கவர்த்தானை
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள்-மற்றொன்றினைக்காணுவே.

(ம)

வ. கோண்டல்வண்ணன்.

கோண்டல் வண்ணன்	{ காளமேகம்போன்று வடிவைபுடையனும்	அணி அரங்கன்	{ (பூமண்டலத்துக்கு) அவங்காரமான திருவரங்கத்தில் கண்வளர்க்கருள்பவனும்
கோவலன் ஆய் வெண்ணெய் உண்டவாயன்	{ கோபால குமாரனாகப் பிறந்து வெண்ணெயமுது செய்த திருவாயை புடையனும்	என் அமுதினை	{ எனக்குப் பரமபோக்யமான அம்ருதமாயிருப்பவனுமான அழகிய மணவாளனே
என் உன்னம்	என்னுடைய தெஞ்சை	கண்ட கண்கள்	{ ஸேவிக்கப்பெற்ற (எனது) கண்களானவை
சுவர்த்தானே	கொள்ளுகொண்டவனும்	மற்று ஒன்றினை	{ வேரூன்றாற்போய் (பரமபதநாதனையும்)
அண்டர் கோன்	{ கித்யஸூரிக்குத் தலைவனும்	காணு	காணமாட்டா.

இவ்வாழ்வார் 'அடியேன்' என்னும்தொழிய இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டு மளவிலும் தம்முடைய பேரும் ஊரும் பேசு மறக்கும்படி தாம்பெற்ற அதுபவத் துக்கு இனி ஒருவிச்சேதம் (இடையூறு) வராதபடி பெரியபெருமான் அருள் புரிந்தமையைக் கண்டு வியந்து அப்பெரியபெருமானுடைய திருமேனியிலேயே தாம் ஒரு நீராக லயம்பெற்றபடியைப் பேசித் தலைக்கட்டுகிறார்.

கோண்டல்வண்ணன்—கடலிலுள்ள நீரையடங்கலும் முகந்துகொண்டு காவேரிமத்தியில் வந்து படிந்ததொரு காளமேகம்போன்று கண்டாருடைய விடையைத் தீர்க்கவல்ல திருமேனிபையுடையன்; அன்றி, மேடு பள்ளவாகி யின்றித் தாழ்ந்தார் உயர்ந்தாரனைவரும் உஜ்ஜிவிக்கும்படி காருண்யரஸத்தை வர்ஷிக்குமவன் என்றுமாம். கோண்டல்-தொழிலாகு பெயர்.

ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில், "யஸொஹம்ஸுஷெ நொநூதிதஸுஸு காவூரணசூழிதௌ கவொலாவடிவாவிஹநுஸா தகடிஷ-கமரிகௌ— யசோந்தா ந்குள்யக்ரோந்தமித சுபுகாக்ரணமுதிதௌ கபோலாவத்யாமி ந்ரபநு பாத தத்தரஷகமகௌ" என்ற ஆழ்வான், பண்டு யசோதைப்பிராட்டி முத்தங் கொடுத்த சுவடு இன்றும் அழகர் திவ்ய கபோலங்களில் திகழா நிற்குமென்று அதுபவித்தாற் போல, இவரும், பண்டு வெண்ணெயுண்ட முடைநாற்றம் இன்றும் பெரியபெருமான் திருப்பவளத்திலே கமழாநிற்பதாக அதுபவிக்கிறார்— கோவலனாய் இதராதி. தசரதசக்ரவர்த்தி, தன்னுடைய ராஜைர்வர்பத்தைப் புஜிக்கவாக்கு 'எனக்கொரு பிள்ளை வேணும்' என்று நோன்புகொற்றுப் பெருமானைப் பெற்றாற்போலே, ஸ்ரீ நந்தகோபரும் "காணயன் கடிமனையில் தயி ருண்டு நெப்பருக நந்தன்பெற்ற ஆனாயன்" என்றபடியே திருவாய்ப்பாடியில் கவ்ய ஸம்ருத்தி யடங்கலும் பாழ்போக வொண்ணாதென்று இத்தை அமுது செய்கைக்காக நோன்புகொற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாய்த்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், பெரியபெருமான் கொறுட்டை மோந்துபசர்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் நாராநிற்குமாம்.

உப்புச்சாராய் எட்டாநிலத்திலே யிருக்கும் தேவர்களம்ருதம் போலன்றிப் பரம மதுரமாய்ப் பரமஸுலபமாயிருக்கும் நான்கண்ட அமுதம் என்பார் என் அமுதினை என்கிறார். 'அமுதனை' என்று சிலர் ஒதுவர்; அப்பாடம் ரஸமற்றதா மென மறுக்க; ஆழ்வார்க்கு அம்ருததாதாத்ரியம் விவகிதமேயல்லது அம்ருத

அமலனாதிபிரான் - திவ்யார்த்ததீபிகை.

தாத்தூப்பம் விவகரிதமன்று காணீர். “அளப்பரிய ஆரமுதை” என்றார் திருமங்கைபாழ்வாரும்.

மற்றொன்றினைக் காணு—அம்ருதபாகம் பண்ணினவர்கள் பாலையும் சோற் றையும் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பார்களோ? “வாவொ நாநடுகு மல்கி— பாவொ நாய்த்ர கச்சதி” என்று திருவடி சொன்னாப்போலே இவரும் மற்றொன்றினை என்கிறார்—பேர்சொல்லவும் கசுகிறபடி. பரவ்யூஹாதிகள், மற்றுள்ள அர்ச்சாவதாரங்கள் ஒன்றையும் காணமாட்டா என்கை.

“பண்கொள் சோலைவழுதிநாடன் குருகைக்கோன் சடகோபன்” என்றும், “அங்கமலத்தடவயல்சூழ் ஆலிநாடன் அருள்மாரி அரட்டமுக்கி அடையார் சீயம், கொங்குமலர்க் குழலியர் வேள் மங்கை வேந்தன் கொற்றவேற் பாகாலன் கலிபன்” என்றும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் தம் ஊரையும் பேரையும் பாகரக் கணக்கையும் பரக்கச்சொல்லிக் கொண்டாற்போலே இவர் ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ளா தொழிந்ததென்? எனில்; “மற்றொன்றினைக் காணு” என்ற மற்றொன்றில் இவையும் சேர்க்குவிட்டனபோலும். பரவ்யூஹாதிகளையும் வேறு அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்களையும் மற்றதாற்போலே தம்மையும் தம் ஊரையும் பாட்டையும் எல்லாவற்றையும் மற்றதொழிந்தாரென்ப.

அழகியமணவாள எம்பெருமானாரை வியாக்கியான ஸ்ரீஸலித்தி—“அவ் லாதார் திருகாமப்பாட்டுப்போலே தம்மைச் சொல்லிற்றிலர்—விஸ்வஹார ததா நாநடு—விஸ்வமார ததாத்மநம்” என்கிறபடியே தாம் போகப் பவணராய்த் தம்மை மறக்கையாலே. பலம் * ஸதாபச்யந்தி யானையாலே அது இங்கே வலித் திக்கையாலே பலத்துக்குப் பலம் வேறுமோவென்று பலஞ் சொல்லிற்றிலர்.”

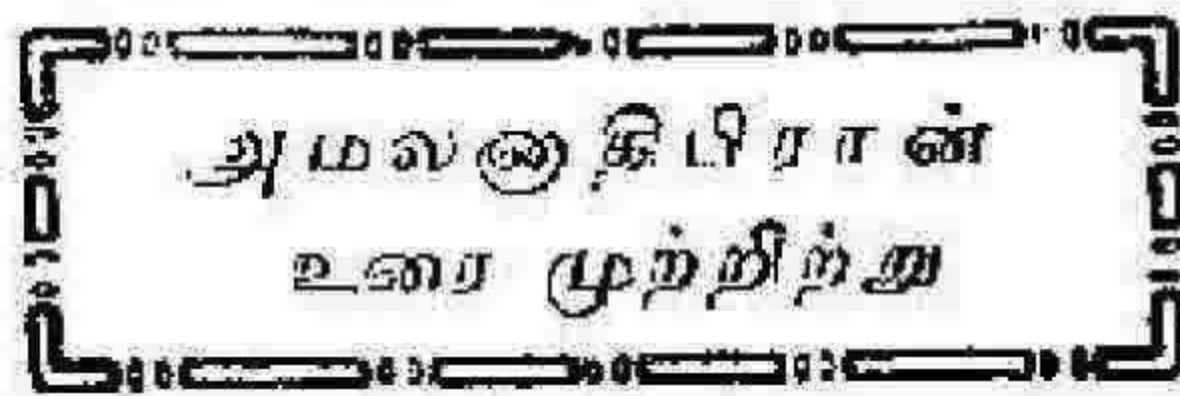
இப்பாட்டு அருளிச்செய்தவுடனே பெரியபெருமாள் அத்திருமேனியோடு ஆழ்வாரை அங்கீகரித்தருள; அனைவருங்கூட அப்பிரானது திருமேனியிலே அந்தர்ப்பலித்துக் காய்ந்த இரும்பு உண்ட நீராயினர் என்று—ஸம்பரதாயம் வல்ல பெரியோர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு:—அமலன் உவந்த மந்தி சதுரம் பாரம் துண்டம் கை பரி ஆலம் கொண்டல் கண்ணி.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சாற்றுக்களி.

மன்னு மணவாள மாமுனிவன் மாண்புரைக்கு
மன்னபுக முண்ணங்க ராசிரியன்—சோன்ன
அமலனா திப்பிரா னாழ்போளார நாய்வார்
கமலைநாதன் தாட்குரைப்பர் காப்பு.